

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2015/16, 28. marec 2016, številka 3, letnik V

Svetovni dnevi v marcu

Živahno dogajanje v šoli na hribčku

Pozdrav pomladi

Tradicionalni marčevski pohod na Šmohor

Potopis: Na drugem koncu sveta

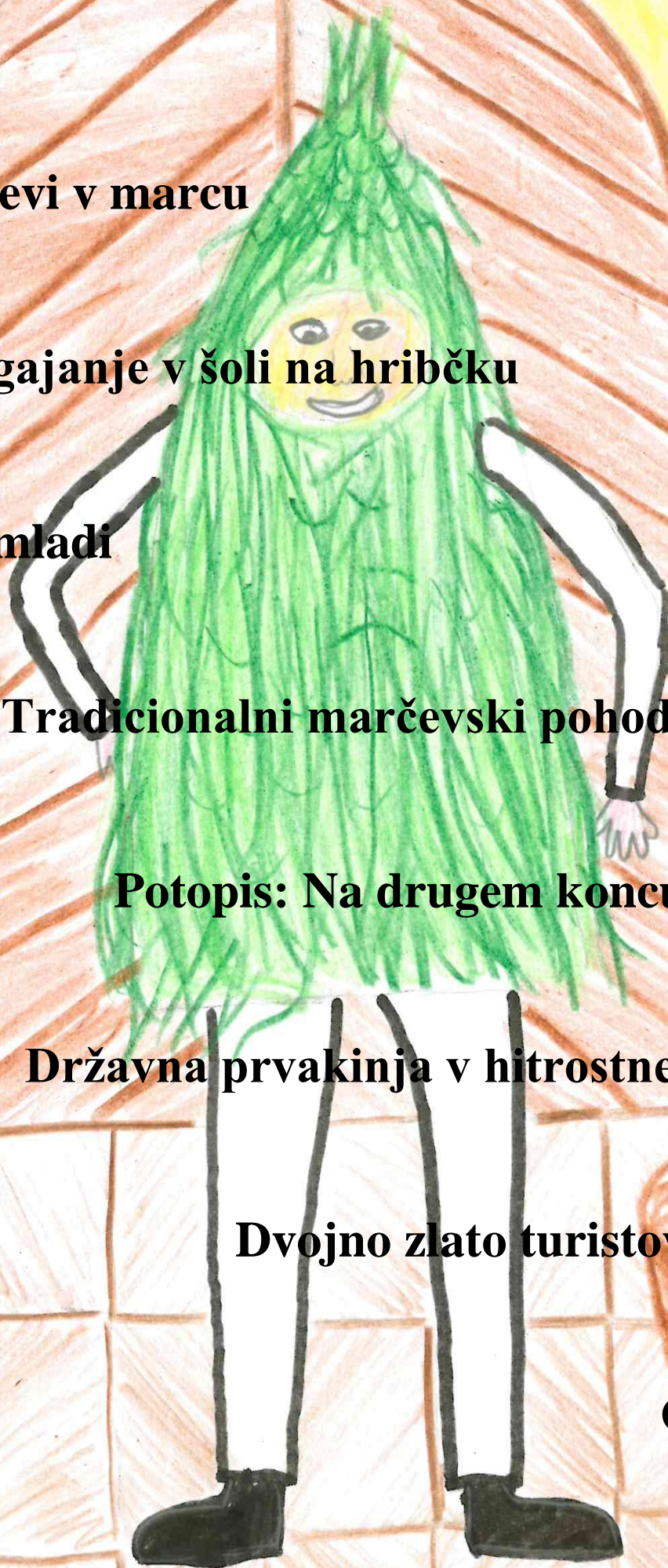
Državna prvakinja v hitrostnem drsanju

Dvojno zlato turistov

Odličen uspeh glasbenic

Zlato priznanje pri nemščini

Vodne kapljice pripovedujejo

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2015/16, 28. marec 2016, številka 3, letnik V

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Zarja Nemeč, Barbara Grešak, Gaja Kolšek, Špela Videc, Anemarie Hrastrnik, Pia V. Plahutar, Gracia Voglar, Maja Skarlovnik, Tjaša Ravnikar, Tjaša Gradišnik, Nika Kesedžić, Lea L. Povšič, Lara Pavčnik

Naslovnica: Aleks Brižič

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

SVETOVNI DNEVI V MARCU

Dan žena

Dan žena je mednarodni dan žensk, ki ga v približno sto državah praznujejo vsako leto 8. marca. Je dan praznovanja ekonomske, politične in socialne enakopravnosti in dosežkov žensk, praznujejo pa ga predvsem v bivših komunističnih in socialističnih državah. Pobudo za praznovanje 8. marca je dala nemška feministka Klara Zetkin, ki se je za enakopravnost žensk začela bojevati leta 1889. Praznik je nastal tudi v spomin na vse ženske (bilo jih je več kot 140), ki so umrle v požaru v newyorški tovarni Triangle leta 1911.

Svetovni dan spanja

Dan spanja, ki ga vsako leto obeležimo tretji petek v marcu, je letos potekal pod geslom Dober spanec so uresničljive sanje. Urejen spanec ima po navedbah mednarodne zveze za medicino spanja le tretjina svetovne populacije. Glede na to, da povprečno prespimo tretjino življenja, je trden spanec poleg uravnotežene prehrane in telesne vadbe eden od treh ključnih stebrov zdravja. Trije elementi kakovostnega spanca so dolžina, neprekinjenost in globina spanja. Težave pri spanju lahko povzročijo neudobna postelja, hrup, svetloba, neustrezna temperatura prostora za spanje in prisotnost elektronskih naprav.

Materinski dan

Materinski dan je mednarodni praznik, posvečen materam. Praznovanje izvira iz ZDA, kjer ga praznujejo od leta 1910. Materinski dan so v Evropi začeli praznovati po prvi svetovni vojni, vendar ob različnih datumih. Sprva je bil določen 15. maj, potem je bil prestavljen na 25. marec. V Sloveniji ga zaradi dneva žena praviloma sprva nismo praznovali, danes pa je spet v veljavi in se praznuje na isti dan kot Marijino oznanjenje, torej 25. marca.

Svetovni dan voda

Svetovni dan voda, 22. Marec, je bil predlagan na Konferenci Združenih narodov o okolju leta 1992 v Riu de Janeiru kot dan, namenjen opozarjanju širše svetovne javnosti na omejenost in ogroženost naravnih vodnih virov. S tem namenom različne organizacije Združenih narodov vsako leto na ta dan razglasijo temo, ki povzema najbolj aktualno problematiko v povezavi z vodami. S tem spodbujajo vlade držav članic ZN in tudi njihove nevladne organizacije, da do naslednjega leta v duhu razpisane teme pripravljajo raznovrstne aktivnosti in z njimi opozarjajo širšo javnost na problematiko voda ter s tem povečujejo ozaveščenost ljudi o pomembnosti vodnih virov.

Svetovni dan downovega sindroma

V Sloveniji smo leta 2012 prvič obeležili 21. marec kot dan downovega sindroma. Ta datum je namreč decembra 2011 določila Generalna skupščina OZN. Nekdanji predsednik države Türk je izrazil željo, da bi to prispevalo k boljšemu razumevanju položaja ljudi z downovim sindromom in k njihovem vključevanju v izobraževanje in zaposlovanje. Zakaj ravno ta dan? Gre za simboliko, saj downov sindrom nastane zaradi trojnega namesto dvojnega 21. kromosoma. V Sloveniji se na 600 oziroma 700 otrok rodi eden z downovim sindromom.

Gregorjevo

Gregorjevo je praznik, povezan z zaljubljenici. 12. marca se po starem ljudskem izročilu ptički ženijo. To ni povsem točno, saj se ženijo tudi na vincencijevo, 22. januarja, zato pravijo koroški Rožani »k šent Cenovem se tice ženijo«, na Gorenjskem pa, da imajo »ta dan ptiči ohcet«, ptički pa se ženijo tudi na valentinovo, 14. februarja. Na Slovenskem je najbolj veljalo, da se ptički ženijo na gregorjevo, saj je bil to včasih prvi spomladanski dan.

Barbara Grešak, risba: Učenci PŠ Šentrupert

PŠ ŠENTRUPERT

Živahno dogajanje v šoli na hribčku

Pomlad se je na krilih vetra pripeljala tudi na našo šentrupertsko planoto. Sonce je popilo še zadnje snežene zaplate snega, ki v zadnjih snežnih nevihtah ni dosegel doline.

Po okoliških gozdovih so na dan prikukale drobne glavice velikih zvončkov in prav pristrčno okitile gozdna tla. To so edini zvončki, ki pojo vesele pesmi, pesmi o sreči.

Pod šolskim oknom so se prebudile čebelice in poletele na prve sladke paše.

Sončni žarki so vsakodnevne obiskovalce naše male šole na hribčku napolnili z novo energijo. Marljive ročice naših učencev pridno režejo, lepijo, slikajo in oblikujejo ... Tako kot se drevesa

preoblačijo v spomladansko obleko, tako tudi naša šola oblači pisano pomladno srajčico.

V vsaki učilnici se učenci pripravljajo na prav poseben dan in na prireditev, ki ji v naši šoli pravimo Pozdrav pomladi ... Z nestrpnostjo čakajo dan, ko se bodo vrata šole na stežaj odprla za starše, sorodnike in krajane ... Iz otroških grl bo zadonela pesem, zaslišala se bo glasba in plesalo se bo Če želite, se nam lahko pridružite.

Lepo pomlad z našega hribčka vam želimo.

Cvetka Teršek

*Učenci in učitelji OŠ Primoža Trubarja Laško ter
Zveza kulturnih društev Občine Laško Možnar*

vas v petek, **22. aprila 2016**, vabimo
na **Jurjevanje**.

Zelen'ga Jur'ja vodimo

od 8.25 do 9.20

iz Debra do Laškega

od 9.30 do 10.30

sprevod po mestnih ulicah

od 9.30 do 11.30

prikaz izdelovanja venčkov, rogov »prdcev«

na občinskem dvorišču

ob 10.30

rajalne igre

Risba: Špela Videc

NIS

Prireditev Pozdrav pomladi

V petek, 18. marca, so učenci od prvega do osmega razreda oddelkov z nižjim izobrazbenim standardom pripravili nastop za mamice.

S petjem, plesom in z recitacijami so jim polepšali pomladni dan. Najbolj pogumni so se predstavili tudi s samostojno pripravljenimi točkami na Pokaži, kaj znaš. Ob koncu programa so mamice

obdarili s pomladnimi dekoracijami z lepimi željami in s pecivom, ki so ga spekli sami s pomočjo učiteljice Valentine Gartner.

Lidija Podmenik, Marija Čibej

PLANINCI

Tradicionalni marčevski pohod na Šmohor

Po daljšem obdobju deževnega vremena je končno posijalo sonce. Planinci smo že komaj čakali, da se bomo lahko odpravili v naravo. Bili smo zelo veseli, da so nas na nedeljsko jutro že navsezgodaj pobožali topli sončni žarki in nam omogočili lažji korak na 31. Marčevskem pohodu na Šmohor.

Rahlo jutranjo zaspanost je zelo hitro pregnala strma pot, ki nam na začetku ni nič prizanašala. Vendar se planinci ne damo kar tako. Strmino smo s skupnimi močmi premagali brez težav. Pot smo si krajšali s pripovedovanjem različnih zgodbic in šal. Kot bi mignil, smo bili na Šmohorju.

Komaj smo si malo oddahnili, so nas pogostili z vedno dobrodošlim pomfrijem s kečapom. Malo smo se okrepčali in polni energije hitro odhiteli na gugalnice in igrišče, kjer smo igrali nogomet. Očitno smo pozimi dobro vzdrževali kondicijo,

saj smo imeli kljub strmini še vedno dovolj energije za igro in seveda pot v dolino.

Ob 11. uri smo se zbrali v planinskem domu, kjer se je začel kulturni program, ki ga je s petjem popestril moški pevski zbor. Vsi smo prejeli tudi planinske broške in žige Marčevskega pohoda na Šmohor. Po končanem kulturnem programu smo pospravili vse za sabo in se odpravili nazaj v dolino.

Sončno nedeljsko dopoldne smo odlično izkoristili in polni čudovitih vtisov odkorakali vsak proti svojemu domu.

Marija Čibej in Urška Wiegele

POTEPANJE PO SVETU

Na drugem koncu sveta

Decembra 2014 ob šestih zvečer smo prispeli v Benetke. Pojedli smo sendviče in se vkrkali na letalo. Med letom mi je bilo zelo dolgčas. Opazovala sem pokrajino pod nami. Kmalu se je stemnilo. Preostalih nekaj ur sem gledala filme in brala knjige. Po šesturnem letu smo prispeli v Dubaj. Tam gradijo najmodernejše in najvišje stolpnice. Bilo je kot v sanjah.

Prvi dan smo si ogledali najvišjo stolpnico na svetu Burj Khalifo, ki meri 828 metrov. Povzpeli smo se v 160. nadstropje, kjer so nas čakali prigrizki, osvežilne vonjave in prostori za počitek. Vse je bilo zelo mirno in lepo, ljudje so bili zelo prijazni in vedno na voljo. Ker je bila stolpnica steklena, smo lahko videli celotno mesto Dubaj. Zvečer smo si privoščili večerjo v hotelu Burj Al

Arab, ki je edini hotel s sedmimi zvezdicami na svetu. Seveda smo se morali tudi primerno obleči in si prebrati njihov bonton, ki je veliko bolj strog od našega. Vseeno je bilo zelo zanimivo. Naslednji dan so nas z džipi odpeljali na celodnevni izlet v puščavo. Prišli smo do vasi, v kateri so živeli domačini. Pokazali so nam, kako v puščavi preživijo. Proti večeru smo jahali kamele in si ogledovali sončni zahod. Vse skupaj je bilo čudovito.

Zadnje dni na celini smo preživeli v Abu Dhabiju – mestu preteklosti, sedanosti in prihodnosti. Tam smo obiskali Ferari World. Peljali smo se z najhitrejšim vlakom na svetu. Bilo je res razburljivo. Ogledali smo si tudi dirkališče Yas Marina, ki je eden najbolj modernih dirkalnih objektov. Nazadnje smo odšli tudi do mošeje. Da bi si jo ogledali od znotraj, smo se morali sezuti in si glavo pokriti z ruto. Njihova oblačila so dišala po posebnem muslimanskem parfumu. Vse se mi je zdelo zelo drugače, ampak kljub temu zanimivo.

Drugi del svojega potovanja smo preživeli na Sejšelih, ki so otoška država v središču Indijskega oceana. Glavno mesto Victoria leži na največjem otoku Mahe, ki smo si ga ogledali najprej. Tam smo obiskali narodni park Morne.

Sejšeli so znani po neskončno dolgih in samotnih peščenih plažah. Preživljati dni na takšnih plažah je bilo neverjetno. Valovi so ponekod presegali tudi pet metrov, zato je kopanje mogoče le na lastno odgovornost. V bližini obale so plavali tudi morski psi. Kljub opozorilom smo odšli v vodo in ni nam bilo žal.

Drugi otok, ki smo ga obiskali, je bil Praslin. Njegova največja znamenitost je narodni park, v katerem raste izjemno redek morski kokos. Videli smo tudi ene najredkejših ptic, med drugim tudi sejšelskega slavčka.

Kot zadnji otok smo obiskali La Digue. Tam smo si sposodili kolesa, saj prevoz z avtomobilom ni mogoč. Odpeljali smo se do prve plaže in se vrgli v vodo. Povzpeli smo se tudi na goro v središču otoka in ravno takrat, ko smo se želeli vrniti, nas je ujel topel tropski dež. Čeprav smo bili umazani, blatni in mokri, je bil občutek vrhunski. Čez nekaj časa nas je nek domačin povabil na obisk. Ponudil nam je sveže sadje in oblačila. Bila sem zelo presenečena nad takšno prijaznostjo in dobrotto domačinov. Zabavno pa se je bilo z njimi tudi sporazumevati. Turiste bi morda motila vročina in mrčes.

Celotno potovanje je minilo prehitro, a je bilo zagotovo nepozabno, saj nam bo še dolgo ostalo v spominu.

Pia V. Plahutar, foto: Arhiv družine Vrbovšek Plahutar

NAŠI USPEŠNI UČENCI

Državna prvakinja v hitrostnem drsanju

Urša Erjavec se ukvarja s hitrostnim drsanjem. To je tekmovalna zvrst drsanja, pri kateri tekmovalci tekmujejo drug proti drugemu pri premagovanju določene razdalje na drsalkah.

Njena športna pot se je začela pred dvema letoma, ko je spremljala zimske olimpijske igre v Sočiju 2014. Hitrostno drsanje ji je padlo v oči, bila je navdušena in je menila, da je to pravi šport zanjo. Vendar je naletela na težavo, saj ni bila prepričana, da se s tem športom da ukvarjati tudi v Sloveniji.

Imela je srečo, saj je nekega popoldneva brskala po spletu in naletela na spletno stran Drsalnega kluba Celje. Ugotovila je, da se tam ukvarjajo s hitrostnim drsanjem. Takoj je vedela, da se mora včlaniti, pri čemer ji je bila v veliko oporo mama, ki je že od začetka želela, da bi se Urša ukvarjala s športom, četudi samo rekreativno. Njena mama je bila metalka krogle in diska, dolgoletna reprezentantka Jugoslavije in kasneje Slovenije. Postavila je več državnih rekordov v suvanju krogle, dosegla več kot 30 naslovov državne prvakinja v suvanju krogle in metu diska. Njen državni rekord znaša 18,10 metra in je star že 21 let. Trenutno ga ni presegla še nobena tekmovalka. Nataša Erjavec je tudi večkratna udeleženka evropskih in svetovnih prvenstev ter drugih največjih tekmovanj.

Urša trenira hitrostno drsanje že dve leti, njen dan poteka dokaj

običajno, pri čemer po prihodu iz šole ne sede za računalnik ali pred televizijo, ampak gre na sprehod ali teč. Njeni vrstniki tega včasih ne razumejo, zdi se jim malo čudno, saj niso navajeni obveznosti še po šoli in končanem pouku. Urša pa je na to navajena že od malega.

V tem kratkem času, odkar trenira hitrostno drsanje, je dosegla že kar veliko dosežkov oziroma uspehov. Na tekmovanju v Zagrebu je dosegla drugo mesto (na fotografiji). Ponavadi pa se uvršča nekje med petim in sedmim mestom. Je tudi državna prvakinja v svoji kategoriji. Na vsaki tekmi skuša podreti svoj osebni rekord in se ne ozira na ostale tekmovalce ter ne misli na poškodbe, ki se ji lahko zgodijo.

Njena največja tekmica je njena prijateljica s Hrvaške, s katero na vsaki tekmi tekmujeta predvsem druga proti drugi. Seveda ima Urša tako kot ostali športniki tudi tremo, vendar ji pri tem pomaga predvsem mama, ki ima magisterij iz športne psihologije. Urša pravi, da je biti hitrostna drsalka nekaj lepega in posebnega, saj to ni tako običajen šport. Tudi pri hitrostnem drsanju se zgodijo razne prigode tako kot pri katerem drugem športu.

V spomin se ji je najbolj vtisnil dan, ko je pri »fotofinišu« izgubila za slabe tri centimetre. To jo je malo razočaralo, vendar ji dalo še dodatno motivacijo za naprej. Trenutno je njen največji cilj, da bi prišla na svetovno prvenstvo. Nato seveda sledi cilj, ki ga ima skoraj vsak športnik – da bi nekega dne prišla na olimpijske igre.

*Gracia Voglar, Tjaša Ravnikar,
Maja Skarlovnik
Foto: Osebni arhiv Urše Erjavec*

TURISTIČNI KROŽEK

Dvojno zlato naših turistov

8. marec je bil izjemno uspešen dan za turiste naše šole. Na 30. festivalu Turizmu pomaga lastna glava v Mercator centru Celje so prejeli kar dve zlati priznanji. Na ta dan se je strogi komisiji predstavilo kar enajst različnih šol, a naši turisti so glede turistične naloge pometli s konkurenco.

Tema letošnjega tekmovanja je bil zeleni turizem. Učenci naše šole so pripravili turistično nalogo, ki so jo poimenovali Z ekozelenci v lajf. Poudarek je bil predvsem na krožnem gospodarstvu, kar pomeni, da so uporabili veliko takšnih izdelkov,

ki so nekoč že bili uporabljeni. Naloga zajema nekakšen pohod od točke do točke z vsemi vmesnimi dogodivščinami, za cilj pa so si zadali eko kmetijo Razboršek na Strmci.

Sodelovale so članice turističnega krožka Taja Padežnik, Barbara Lokovšek, Lea Grabner, Lea Lešek Povšič, Eva Vujasinović, Katja Pajk In Tjaša Gradišnik. V pomoč sta bila tudi Jakob Sadar in Domen Vrščaj, nič pa ne bi bilo brez mentoric Slavice Šmerc, Mojce Povše in Anite Drnovšek. Kot dobitniki zlatih priznanj so se uvrstili na tekmovanje vseh šol, prejemnic zlatih priznanj, ki bo 19. aprila v Ljubljani, kjer jim želimo veliko uspeha.

Tjaša Gradišnik

...

Na državnem tekmovanju turističnih krožkov Turizmu pomaga lastna glava smo prejeli kar dve zlati priznanji, eno za sodelovanje in eno za najboljšo turistično projektno nalogo. Predstavili smo se s turističnim projektom Z ekozelenci v lajf.

V svojo turistično projektno nalogo smo zavili turistični produkt, ki omogoča prijetno spoznavanje narave in koticov s kulturnimi znamenitostmi v okolici Laškega. Pri tem je bil poseben poudarek na čuvanju narave in uporabi odpadnih materialov, tako imenovanem krožnem gospodarstvu.

Izoblikovali smo pohod od Zdravilišča Laško preko Podšmihela, Šmihela in Krištofa do Strmce, in sicer z vmesnimi postojankami, kjer bodo za udeležence organizirane družabne igre. Spoznali bodo nekatere naše znamenitosti, se seznanili z gozdnim bontonom in s kmečkimi opravili. Na koncu si bodo iz naravnih materialov naredili izdelek, ki ga bodo odnesli s seboj.

Sodelovale so članice turističnega krožka Lea Grabner, Tjaša Gradišnik, Lea Lešek Povšič, Barbara Lokovšek, Taja Padežnik, Katja Pajk in Eva Vujasinović ter mentorice Anita Drnovšek, Mojca Povše in Slavica Šmerc.

Pri nalogi sta sodelovala tudi Domen Vrščaj in Jakob Sadar, za kar se jima zahvaljujemo.

Kot prejemniki zlatih priznanj smo se uvrstili na tekmovanje vseh šol, prejemnic zlatih priznanj, ki bo 19. aprila v Ljubljani.

Več si lahko ogledate na šolski spletni strani in na naši Facebook strani pri naslovu Z ekozelenci v lajf.

Slavica Šmerc

GLASBENA OLIMPIJADA

Odličen uspeh glasbenic

V nedeljo, 6. marca, je bila v Ljubljani glasbena olimpijada. To je tekmovanje, pri katerem se mora vsak »mlad glasbenik« dokazati v štirih disciplinah: pisnem testu (poznavanje zgodovine glasbe, slušni posnetki ...), petju po notah, ki jih vidi prvič, izvajanju ljudske skladbe in izvajanju ter predstavitvi svoje lastne skladbe.

Ker se je tekmovanje začelo že ob 8.45, sva z učiteljico Matejo Škorja kar zgodaj sedli na vlak do Ljubljane. Ko sva prišli, sva po ulicah stare Ljubljane peš prispeli do glasbene akademije, kjer je bil prvi del tekmovanja. Tam sva se srečali še z drugima tekmovalkama iz naše šole, in sicer z Almo Pleteršek Fajfer in s Heleno Jeretina. Skupaj smo odšle v manjšo dvorano, kjer smo tekmovalci z vseh koncev Slovenije skupaj zapeli himno tekmovanja. Letos je bilo kar precej gneče, saj se je ponudila priložnost za evropsko tekmovanje v Litvi. Tudi sodniki so ocenjevali po strožjih kriterijih, torej je bila pot do srebrnega in zlatega priznanja dokaj težka.

Ob devetih smo vsi odšli v učilnice, kjer smo pisali test. V primerjavi z lanskim letom je bil veliko bolj zahteven. Pisali smo eno uro. Sledilo je petje po notah. Tudi tam so sodniki pokazali zobe, a so bili poleg vsega zelo prijazni in spodbujajoči. Zatem je sledila izvedba ljudske

pesmi. Upoštevali so izvedbo in samozavest. Sledil je daljši odmor, med katerim smo si vsi tekmovalci privoščili toplo kosilo in se malce sprehodili po prestolnici. Ob 14.30 smo se odpravili v dvorano Kazina, kjer smo tekmovalci predstavili in izvedli lastne skladbe. Bilo nas je veliko in vzdušje je bilo napeto. Čudili smo se drug drugemu in ugotovili, da smo mladi kar precej nadarjeni.

Spet je sledil odmor, da so lahko sodniki prešteli točke in natisnili priznanja. Kar precej smo bili živčni, še posebej, ker so sodniki malce zamujali. A končno je napočil čas razglasitve. No, po vseh govorih, ki se spodobijo in ki so nas delali blazno živčne. Stiskali smo pesti in jokali od sreče. Na koncu je bil rezultat naslednji: Alma Pleteršek Fajfer zlato priznanje, 89,10 točke, Helena Jeretina srebrno priznanje, 82,80 točke, in Zarja Nmec, srebrno priznanje, 74,90 točke.

Torej smo požeje velikanski uspeh na državni ravni in mamam izlile solze iz oči. In zdaj že pričakujemo naslednje leto, za katerega tudi že lahko stiskamo pesti!

Zarja Nmec

GLASBENIKI NA OBISKU

Poskočni muzikanti

Poskočni muzikanti so mlada skupina, ki deluje od leta 2010. Izvajajo narodnozabavno glasbo. V prvi zasedbi so bili Nejc Tratnjek, Domen Lesjak, Tomaž Dobnik, Joži Kotnik in Lovro Sadek. Njihov prvi javni nastop je bil v Koreni takrat še pod imenom Acordia kvintet. V začetku leta 2011 se jim je pridružil Martin Juhart. Leta 2012 je skupino sporazumno zapustil Tomaž Dobnik, kmalu za njim pa tudi Domen Lesjak. Zato se jim je po avdiciji pridružil Dejan Krajnc in tako so postali Poskočni muzikanti.

Martin Juhart se je rodil 19. 9. 1991 in prihaja iz Slovenske Bistrice. Ima štiri brate in eno sestro. Harmoniko je začel igrati v osnovni šoli, kjer je bil tudi član skupine Pomladni veter. V prostem času poučuje harmoniko, je mentor skupinam in piše aranžmaje tudi za druge skupine.

Nejc Tratnjek je edinec in se je rodil 9. 4. 1993. Trobento je začel igrati pri sedmih letih. V prostem času ureja administrativne stvari.

Joži Kotnik se je rodil 15. 10. 1991. Ima dve sestri, in sicer Barbaro in Katjo, doma pa je v Slovenski Bistrici. Kitaro se je naučil igrati v prvem razredu osnovne šole, zdaj pa jo tudi poučuje.

Lovro Sadek se je rodil 24. 9. 1994 v Mariboru. Ima dva starejša brata Jako in Urbana. Bariton je začel igrati pri sedmih letih, bas kitaro pa nekaj let kasneje, in sicer približno leta 2010. V prostem času poučuje bariton in vodi jutranjo oddajo na Net TV.

Dejan Krajnc je edinec in se je rodil 17. 12. 1993. Živi v Laškem. Klarinet je začel igrati v tretjem razredu osnovne šole. V prostem času dela na radiu Net FM v Mariboru in na televiziji Veseljak.

Njihov prvi festival je bil Lobarfest leta 2011, na njem so zaigrali polko Pogledam te in prejeli prvo nagrado občinstva ter nagrado strokovne komisije – zlati bariton. Že nekaj mesecev kasneje je sledil festival v Cerkvenjaku. Za to priložnost so posneli prvo avtorsko delo Pesem sanj, ki jo je v celoti napisal Martin Juhart. Osvojili so drugo nagrado strokovne komisije

Leta 2012 so na festivalu Števerjan slavili kot najboljši kvintet s pesmijo Vinska kraljica. Poleg

te nagrade so dobili tudi vstopnico za neposredno

uvrstitev v finale festivala, ki velja za enega večjih festivalov v Evropi. Avgusta so na festivalu Graška Gora postali absolutni zmagovalci po mnenju občinstva. Novembra so v Slovenski Bistrici imeli svoj prvi koncert Poskočno na poskočne 2012. Na njem so predstavili prvo zgoščenko, ki so jo poimenovali Pogledam te.

Leto 2013 je bilo za Poskočne muzikante polno vzponov. Začelo se je v sosednji Avstriji, kjer so prejeli prestižno nagrado Oberkrainer award za najobetavnejšo skupino v Evropi, ki igra po vzoru Avsenikove glasbe. Spet so na festivalu Graška Gora postali absolutni zmagovalci celotnega festivala. Na festivalu Ptuj so prejeli nagrado zlati bariton za najboljšo kvintetno skupino. Toplo julijsko vreme jih je popeljalo v Števerjan, kjer so prav tako postali absolutni zmagovalci festivala s pesmijo Objemi me.

Leta 2014 so dobili povabilo, da bi v oddaji Slovenski pozdrav nastopali kot hišni ansambel, seveda so ga toplo sprejeli. V poletnih mesecih je skupina postala še bolj prepoznavna po skladbi Adijo, madam. In tudi to leto so izvedli tradicionalni koncert Poskočno na poskočne 2014.

Leto 2015 se je začelo povsem neobičajno, saj so odpotovali na Kanarske otoke, natančno na Tenerife, kjer so posneli videospot za skladbo Lubi. Organizirali so tudi koncert Poskočno na poskočne 2015 in ga razprodali.

Nika Kesedžić, vir: www.poskocni.si

ZLATO PRIZNANJE PRI NEMŠČINI

»Čist' lahko«

Ko pri uri nemščine zastavim kakšno posebej težko vprašanje, se vse glave obrnejo k Franciju Kastelicu iz 9.aL in čakajo na njegov odgovor, ki je vedno pravilen. A tokrat je Franci poleg občudovanja sošolcev prejel še eno potrditev, da mu pri znanju nemščine ni para: zlato priznanje na državnem tekmovanju iz nemščine, ki je bilo 3. marca 2016.

Franci se je nemščine naučil, že preden jo je začel obiskovati v šoli, saj je od malega na televiziji gledal nemške programe. Zaradi svojega predznanja je bil pri pripravah na tekmovanje izjemno samostojen. Na šolsko tekmovanje se je pripravljaj tako, da je kar pri urah nemščine reševal stare teste s tekmovanj, ki

sem mu jih prinesla. Na državno tekmovanje se je pripravil popolnoma sam. Samostojno je prebral knjigo z naslovom Der siebte Sonntag im August, okoli katere se je vrtela celotna tema državnega tekmovanja. Velik del tekmovanja je predstavljal spis, v katerem so se tekmovalci razpisali o preživljanju prostega časa s starimi starši. Franciju spis očitno ni povzročal težav, saj je po tekmovanju povsem ležerno povedal, da je bilo vse skupaj »čist' lahko«.

Jasmina Srpčič

POMLADNO RAZMIŠLJANJE

Pomlad

Pomlad se je začela prebujati. Zvončki in trobentice so začeli cveteti, poleg njih pa tudi ostale prelepe cvetlice. Vse naokrog že vidimo vijolice, narcise, tulipane in še mnoge druge rože. Travniki so lepo pisani in polni prečudovitih barv. Drevesa dobivajo svojo novo preobleko, gozdovi so spet lepo ozeleneli in v njih so se začele prebujati speče živali, ki so morale prespati dolgo zimo in so komaj čakale na toplo pomlad.

*Pomlad je tukaj v vsej lepoti,
prešnil vse je dih brstenja ...
Ko grem po stari, znani poti,
je duša polna hrepenenja!*

Zjutraj nas že navsezgodaj prebudijo prečudoviti sončni žarki, kar nam jutro še dodatno popestri, poleg tega je zdaj dan daljši in smo zato lahko dlje časa zunaj. Ko se sprehajamo po parku, travniku, gozdu ali vrtu, že uzremo pisane metuljčke, sem ter tja prileti tudi kakšna čebela. Te pridno nabirajo med, mravlje pa so že na svojih pohodih. Ptčki veselo žvrgolijo svoje pesmi

in kukavica že oznanja, da je med nas prišla pomlad, prelep letni čas, ki ga vsi komaj čakamo. Zdaj se začenjajo urejanje lepih vrtičkov, sajenje zelenjave in sadja ter preživljanje lepih dni zunaj vse do temne noči. V zraku občutimo pridih sreče in veselja, postanemo bolj optimistični. V maju pa so tudi prvomajske počitnice, med katerimi gremo na kakšen izlet ali dva skupaj s celotno družino in preživimo kar se da lep čas.

Rada imam pomlad zaradi vse te lepote in barv, ki nam jih je poslala narava. Sonce je že precej toplo, v zraku pa je omamen vonj po sveži travi in dišečih cvetlicah. O pomladi govori tudi veliko narodnih pesmi, na primer *Ko pomlad cvetoča pride, Lepo je pomladi, Vsaka pomlad le en maj ima, Gozdič je že zelen ...*

Anemarie Hrastnik

Never stop

Gaja Kolšek

ŠOLSKA KNJIŽNICA PRIPOROČA

R. L. Stine: Soba nočne more: Dnevnik, mrtev sem

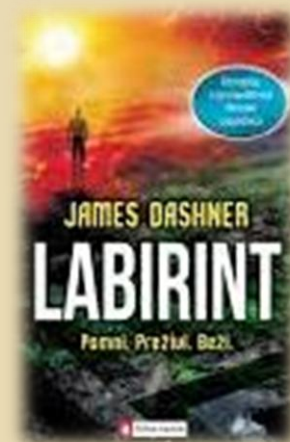
V roki držiš ključ do temačnega sveta senc in krikov. Izstopi iz varnega in udobnega sveta, ki ga poznaš. Odkleni vrata groze. Za njimi je vedno dovolj prostora še za enega, ki vstopa ... v Sobo nočne more.

Poglejte ga, Aleša, kako divja domov, da bi pogledal v svoj dnevnik. Včeraj se je v knjižnici namreč pojavil skrivnostni zapis, ki je Alešu razodel prihodnost. Aleš komaj čaka, da bi videl, če se bo tudi tokrat pojavilo novo besedilo. Res škoda, da mu ni jasno, da je s tem, ko je odprl dnevnik, v resnici odprl vrata v Sobo nočne more.

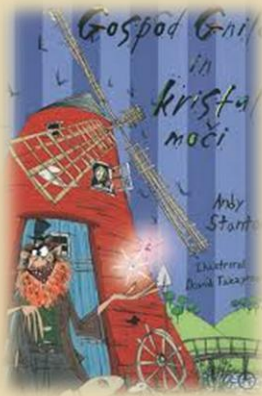
James Dashner: Labirint

Pomni. Preživi. Beži.

Ko se Thomas prebudi v prašnem dvigalu, se spominja samo svojega imena. Znajde se na povsem neznanem kraju, Jasi, sredi gruče razboritih fantov, ki so prav tako ostali brez spomina. Kmalu spozna, da je onstran velikanskih kamnitih zidov, ki obdajajo njihov tabor, brezkončen in nenehno spreminjajoč se labirint, poln zastrašujočih nevarnosti. Odločen je, da se bo pridružil organizirani skupini tekačev, ki raziskujejo hodnike blodnjaka in iščejo izhod iz te nočne more. Nato na jaso prispe dekle – prvo in edino – in s seboj prinese strašno sporočilo: *Vse se bo spremenilo*. Po knjigi je bila posneta tudi filmska uspešnica.

Andy Stanton: Gospod Gnilec in kristali moči

Zabavna otroška knjiga, pri kateri je krohot zagotovljen.

Spet je napočil čas za nenavadne pripovedi. Recimo za pripoved o Poli in porušenem mlinu na veter ob reki. Le kaj je grozna skrivnost mlina na veter? Zakaj se okoli smuka gospod Gnilec? In koliko v resnici ve stara babica? Vse se bo razkrilo, le platnice te knjige morate odpreti ... Knjiga, ki je nikakor ni dovoljeno spregledati.

Rex Stone: Zaliv dinozavrov: Napad kralja kuščarjev

Jani se je pred kratkim iz mesta preselil v Zaliv dinozavrov, kjer živi v svetilniku. Njegov oče namerava v njem odpreti muzej dinozavrov. Ko se Jani nekega dne odpravi na obalo iskat fosile med drobljivimi pečinami, spozna fanta – domačina Tomija. In skupaj se dokopljeta do neverjetne skrivnosti: dežele čisto pravih živih dinozavrov. Kmalu se izkaže, da so nekateri prav prijazni, drugi pa izjemno napadalni in lačni. Tam je tudi orjaški tiranozaver, katerega pozornost pritegneta fanta.

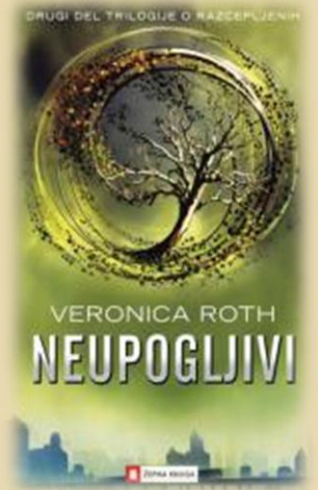
Meg Cabot: Princeskin dnevnik: Princeska se pripravlja

Mia si ni tako predstavljala začetka drugega letnika: najprej jo najboljša prijateljica Lilly predlaga za predsednico dijaškega sveta, doma se mora ukvarjati z bratcem in s premalo skrbnimi starši ... In odkar Michael, ljubezen njenega življenja, študira na fakulteti, ne najde več pravega smisla, da bi zjutraj sploh vstala ... in da ne bi govorili o geometriji. A kaplja čez rob je Lanino sporočilo, ko ji zašepeta, kaj fantje, ki hodijo na fakulteto, pričakujejo od svojih deklet. V resnici je to več, kot princesa Mia lahko prenese.

Veronica Roth: Neupogljivi

Drugi del trilogije o razcepljenih. V brezupnem spopadu, ki vihra sredi razpadajočega sveta, ostane le ... resnica. Ko Eruditi s pomočjo Herosov na lepem napadejo in pobijejo večino Asketov, v postapokaliptičnem svetu, razdeljenem na pet ločin – nesebične Askete, drzne Herose, vedoželjne Erudite, odkritosrčne Veritiste in ljubeče Agapejce – zavlada obsedeno stanje. Zakaj je prišlo do napada? Kaj vodi Erudite? Zakaj so napadli ravno Askete? Bo prišlo do vojne med ločinami? Šestnajstletna Trish, ki je zapustila svojo staro ločino in se pridružila Herosom, je sicer preživela hud napad na družino in svoj nekdanji dom, vendar je za to plačala visoko ceno. Prežeta z bridkostjo in s krivdo skuša doumeti razsežnosti novonastale situacije, pri čemer se vedno bolj brezglavo spoprijema s svojo usodo. A če hoče izvedeti resnico o svetu, v katerem živi, mora zbrati vse moči, kajti čakajo jo pretresljive izbire, strahovite žrtve in neverjetne preizkušnje.

Anemarie Hrastnik

KNJIŽNI PREDLOG

Antoine de Saint-Exupéry: Mali princ

»Kdor hoče videti, mora gledati s srcem. Bistvo je očem nevidno.« To je glavni nauk dela **Mali princ**, katerega avtor je francoski pisatelj in pilot Antoine de Saint-Exupéry. Pisateljev namen je bil napisati otroško knjigo, a jo lahko berejo vse starostne skupine – od najmlajših do najstarejših. Vsak lahko zgodbo razume po svoje, lahko pa si jo razlaga tako, kot si jo večina ostalih, in se sploh ne potruži, da bi jo razumel po svoje. To je popolnoma posameznikova odločitev. Nekaterim se bo morda zdel Mali princ čisto navadna zgodba, brez prave rdeče niti, a je vse prej kot to. Za branje je na prvi pogled lahka, a se je treba med branjem velikokrat malo ustaviti in premisliti. Če besede beremo s srcem in ne le z očmi, lahko razumemo vsaj delček tistega, kar nam je hotel pisatelj povedati.

Zgodbo pripoveduje pisatelj, ki je kot pilot v afriški puščavi strmoglavil z letalom. Do njega je prišel deček, ki ga je prosil, naj mu nariše ovčko. Ta deček je bil Mali princ. V knjigi je glavni lik in predstavlja ljubezen, upanje in prijateljstvo. Prikaže nam pogled na svet skozi otroške oči, pilot pa nam kaže svet, ki je nekje med otroškim in odraslim. Pilot mu je res narisal ovčko. Sprva se mu je ta prošnja zdela nenavadna, a jo je kasneje, ko je bolje spoznal Malega princa, razumel. Princ mu o sebi sicer dobredno ni povedal nič, a je pilot veliko izvedel kar tako med pogovorom, ko je Mali princ govoril, ne da bi o tem razmišljal. Izvedel je, da je Mali princ prišel na Zemljo z malega planeta, na

katerem je bilo prav tako vse majhno.

Tam je princ lepo živel iz dneva v dan, nič mu ni manjkalo. Najraje je opazoval sončne zahode. Nekega dne je od kdove kod prišlo na planet seme. Najprej je princ mislil, da je samo seme kruhovca, a je kmalu opazil, da je nekaj drugega. Nekega jutra se je iz popka rastline, ki je vzknila iz semena, razvila prečudovita vrtnica. Ves čas se je pritoževala. Mali princ je zanjo zelo lepo skrbel. Ponoči jo je pokrival s pokrovom, da je ni zeblo, jo zalival in jo preprosto imel zelo rad. A vrtnica je navzven kljub vsemu temu kazala brezčustvenost. Bila je tudi zelo samovšečna. Princa je vsaka njena še tako majhna beseda prizadela, zato se je odločil, da bo za leto zapustil planet in odšel po svetu oziroma vesolju. Tik pred njegovim odhodom je bilo vrtnici žal za vse, a princa vseeno ni zadrževala.

Takšni smo tudi ljudje. Najprej smo do sočloveka nesramni in nepravični, ko pa je že prepozno, nam je žal. Mali princ je tako odšel in se na poti ustavil na sedmih asteroidih oziroma planetih. Na prvem je živel kralj, ki je dajal nepomembne ukaze in je kraljeval samemu sebi, na drugem je princ srečal domišljavca, ki je želel od ljudi samo to, da so oboževali le njega, na tretjem je prebival pijanec, ki je pil samo zato, da je pozabil, da ga je sram, ker pije. Poslovnež je živel na četrtem planetu in se je tako ubadal s štetjem zvezd in z njihovim kupovanjem, da je pozabil na lastno srečo, na petem planetu je živel svetilničar, ki je zjutraj prižgal svojo svetilko, zvečer pa jo je ugasnil. Ker se je njegov planet iz dneva v dan hitreje vrtel, so bili dnevi in noči čedalje krajši. Imel je vedno manj prostega časa, ker je moral kar naprej ugašati in prižigati svetilko, a je vztrajal pri svojem delu. Samo ta se od vseh mož princu ni zdel čuden, ker je bil zvest svojemu delu in svetilki. Na šestem planetu je živel geograf, ki je pisal o površju svojega planeta, a ga sam ni nikoli raziskal. Menil je namreč, da je to delo za raziskovalce in ne zanj. Njegova vzvišenost mu je preprečevala, da bi tudi sam videl lepote planeta, ki jih je zapisoval. Vsi ti možje na planetih prikazujejo lastnosti odraslih ljudi. Želja po vladanju, premalo samokritike in preveč samovšečnosti, pozabljanje na lastno srečo zaradi želje po denarju ... Malemu princu so se zdeli vsi ti možje, z izjemo svetilničarja, zelo čudni.

Tako je tudi pri otrocih. Odrasli se jim velikokrat zdijo smešni. Otroci namreč živijo v sedanjem trenutku in so brezskrbni ter zadovoljni. Preprosto imajo radi življenje in ne razumejo odraslih, ki ne znajo uživati in jim po njihovem mnenju vedno nekaj manjka, da bi lahko bili srečni.

Zadnji planet, ki ga je princ obiskal, je bil Zemlja. Princ je pristal v puščavi. Podal se je na pot in kmalu našel vrt z vrtnicami, ki so bile enake kot njegova cvetlica. To ga je zelo prizadelo, saj je do takrat mislil, da je njegova vrtnica edina v vesolju. Legel je v travo in se zjokal, takrat pa je iz bližnjega brloga prišla lisica. Prosila ga je, naj jo udomači. Razložila mu je, da udomačiti pomeni ustvarjati vezi in da si, potem ko nekoga udomačiš, zanj tudi odgovoren. To pomeni, da smo odgovorni za tistega, ki nas ima rad, in ga ne smemo kar tako zapustiti. A princ je moral nadaljevati pot. Spoznal je namreč, da se mora vrniti k vrtnici, ker jo je udomačil, zato je posledično odgovoren zanj. Lisica mu je povedala, da se ga bo spominjala, ko bo pogledala žito, ki je iste zlate barve kot njegovi lasje. Tudi sami se spominjamo svojih dragih oseb pri za druge ljudi morda nepomembnih stvareh. Te stvari nam omogočajo, da svoje ljube ohranimo v lepem spominu, tudi potem ko jih ni več.

Zadnjih osem dni bivanja na Zemlji je tako Mali princ preživel s pilotom. Vedel je, da se mora vrniti na svoj planet, saj je minilo že leto dni. S svojim telesom se ni mogel vrniti, ker je bilo pretežko. S kačo, ki v knjigi predstavlja smrt, se je dogovoril, da bo s svojim trupom pokončala njegovo telo, da se bo lahko vrnil domov. In zadnji večer se je to res zgodilo. Pred tem je princ pilotu povedal še, da se ga lahko ta spominja takrat, ko bo gledal zvezde. Na eni je namreč prinčev dom. Prav zaradi tega, ker pilot ne bo vedel, katera zvezda natančno je to, se mu bo zdelo, da se mu z vseh zvezd smehlja Mali princ. Tako je princ odšel z Zemlje, pilot pa se je prav tako vrnil domov, ker mu je na srečo uspelo popraviti letalo. Malega princa je pogrešal, a se je vedno, ko je pogledal zvezde, spomnil njegovega smeha. To ga je potolažilo.

Pisateljevo glavno sporočilo v tej knjigi je res, kar je zapisal: »Kdor hoče videti, mora gledati s srcem. Bistvo je očem nevidno.« Odrasli ljudje danes res preveč gledajo na zunanost, v notranost sočloveka pa se prevečkrat pozabijo poglobiti in jo spoznati. Gledajo le z očmi, s srcem pa ne. Pisatelj nas želi naučiti, naj gledamo na svet skozi otroške oči. Otroci znajo zelo hitro prepoznati dobro v človeku in ga sprejmejo ne glede na to, kakšnega videza je, in ga ne obsojajo. Svoje prijatelje, znance, sorodnike ... imajo preprosto radi takšne, kot so. Naj najde torej vsak od nas v sebi vsaj delček svojega notranjega otroka oziroma princa in svet bo za vse lepši in boljši.

Lea Lešek Povšič

KNJIŽEVNO USTVARJANJE

Vodne kapljice pripovedujejo

Nekega toplega poletnega dne je naenkrat začelo deževati. Deževalo je in deževalo. Odprla sem okno, da bi videla, kako močno dežuje. Na okensko polico je priletela kapljica vode.

Zazdelo se mi je, da slišim tih jok. Pogledam naokrog, nikjer nikogar. Na koncu pogledam na okensko polico. Zagledam kapljico vode, kako joče. Seveda sem se zelo prestrašila. Saj ne vidiš vsak dan vodne kapljice, kako joče na tvoji okenski polici. Ko je nehala jokati, me je zanimalo vse: kako to, da lahko joče, zakaj joče in kako to, da je nehala ... Zato jo prestrašeno vprašam: »Kako to, da lahko jočeš?« Ona prav tako prestrašeno odgovori: »Ravno prej sem se sprla s prijateljico.« In spet vprašam: »Ali imate kapljice prijateljice?« Kapljica mi odvrne: »Ali jih ne bi smele imeti?« Nekaj časa sva tiho, vsaka po svoje zamišljeni, nato mi reče: »Lahko ti povem svojo zgodbo.«

Pripovedovala mi je in začela tako: »Zbudila sem se v oblaku, bila sem snežinka. Zelo hitro so moje prijateljice in sestrice padle na tla. Jaz pa sem bila med zadnjimi in končno je prišel moj čas. Padala sem in padala, dolgo je trajalo, ampak hitro. Skoraj sem bila že pri tleh pri sestricah in prijateljicah. Takrat pa sem padla otroku na jezik. Fuj! To je zadnja stvar, ki si jo snežinka lahko zaželi. To je zagotovljen konec, ampak ne nujno zame. Na jeziku sem se spremenila v kapljico. Prišel je naval sline. Fuj! Odplaknilo me je v požiralnik. Zelo hitro sem padla v želodec. Z mano je že bilo nekaj kapljic, pod nami pa nekaj toplih sendvičev. Skoraj sem bruhala! V želodec je padlo še nekaj snežink, potem pa presenečenje – veliki kupi vroče čokolade. Mislila sem, da bom izhlapela, ampak nisem.

In prebava se je začela. Najprej se je počasi prebavil topli sendvič. Kapljice pa smo bile hitro v krvi. Bila sem že v prstu, takrat pa pok. Žila je počila. Kri je tekla, otrok je prst najprej dal v usta in potem pod vodo. Nato sem prišla na vrsto, bila sem vsa rdeča. Pod pipo sem spet srečala svoje predhodnice. Odšle smo v odtok, kjer sem se spet obarvala prozorno. Prispeli smo do cevi za v kanal, ki se je nadaljeval v reko. V kanalizaciji smo srečale cel kup hrane. Ampak smo vseeno prišle čez. Grozno je smrdelo. Bili so celo ostanki toaletnega papirja. Potem smo prišli do reke. Fuj, kako je bilo umazano, še dobro, da je hitro posijalo sonce. Počasi smo začele izhlapevati. Skoraj smo bile že nad mestom, ko je nad sonce prišel oblak in spet smo padle v reko. Pred nami pa groza in trepet: hidroelektrarna! Zadnje, kar si lahko zaželim za svojo smrt. Posrkalo nas je v cev, skoraj smo že prišle čez elektrarno, ko smo prišle do velike ostre turbine. Turbine sekajo kapljice na pol. Bilo me je tako strah. Kaj če umrem? Takrat se je turbina ustavila.

Padla sem mimo, prišla ven in spet, pogledaj ga, sonček. Uspešno sem izhlapela, prilepila sem se na velik oblak. Z njim sem potovala nekaj mesecev, pridružilo se je več kapljic. Zdaj pa smo del nevihte. Jaz pa sem pristala na tvojem oknu, sprta s prijateljico,« je zaključila kapljica.

Takrat sem zaprla oči, da bi poskušala vse to razumeti. Nastal je prepih, kapljica pa je padla na tla. Stegnila sem se, ampak prepozno. Na tleh se je razletela na več delov, vedela pa sem, da je z njo konec.

In s tem je tudi konec moje zgodbe.

Lara Pavčnik

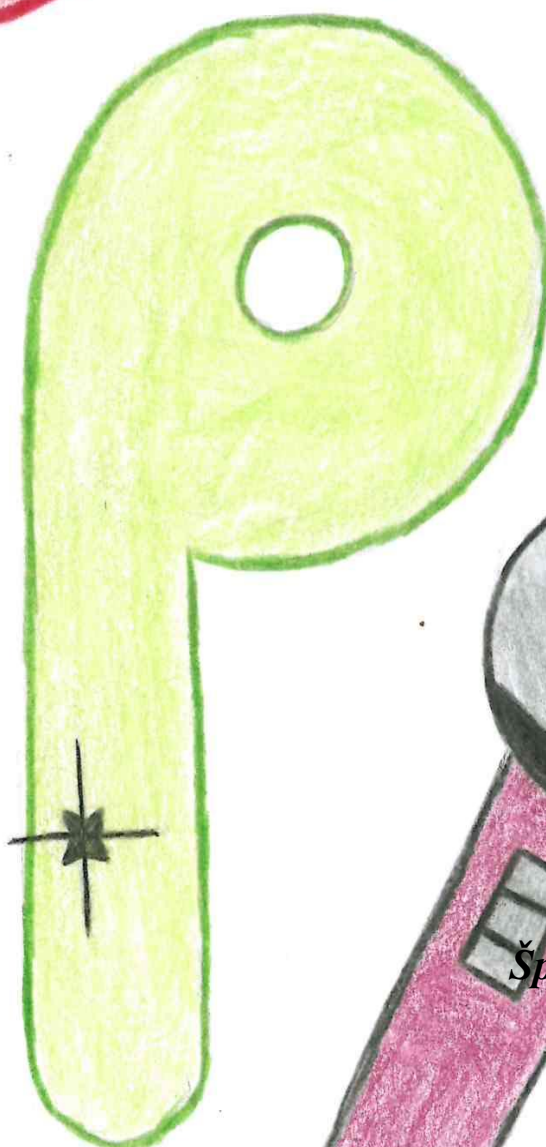
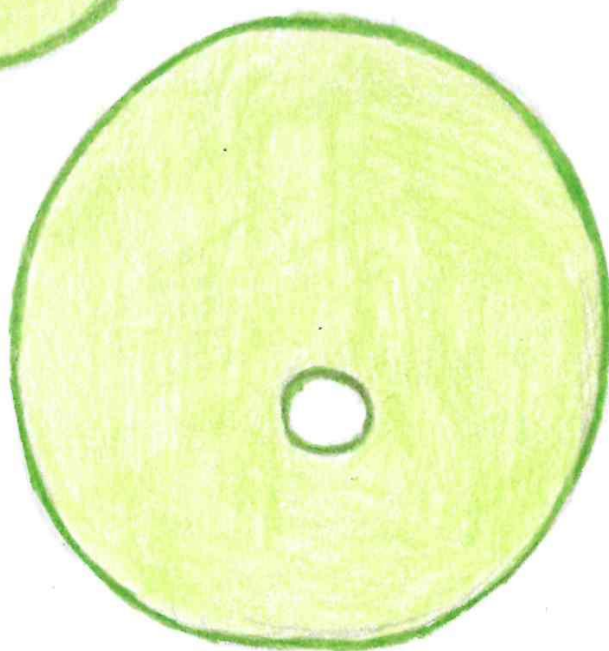
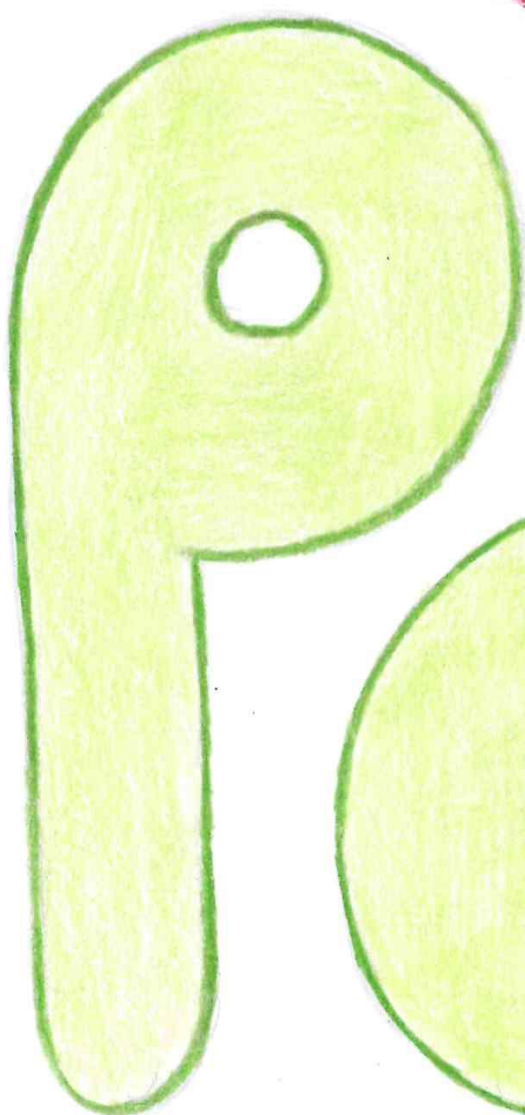
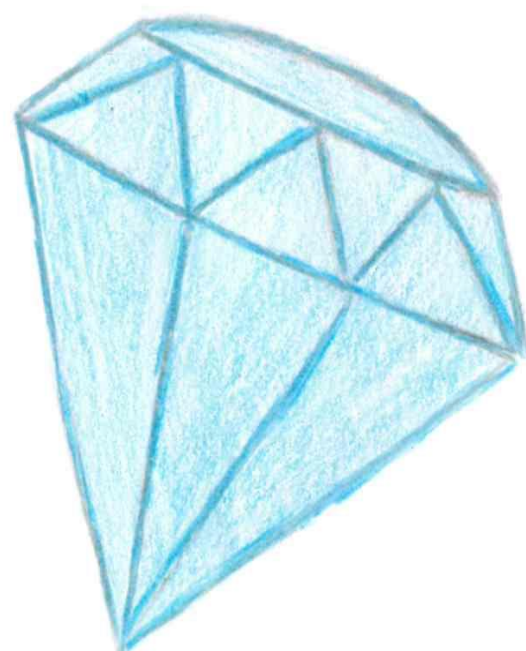

MAKE

IT

NASMEH DO UŠES

Kaj reče ničla (0) osmici (8)?
»O, kako lep pas imaš.«

Učiteljica vpraša Janezka: »Janezek, koliko je dva minus dva?«
Janezek: »Ne vem.«
Učiteljica: »Joj, Janezek, še vedno ne znaš računati. No, pa dajva malo lažje. Če imaš dva piškota in oba poješ, kaj ti ostane?«
Janezek: »Drobtine.«

Mama je šla v trgovino in Tončka pustila doma. Mama se vrne: »Je kdo prišel?«
Tonček: »Da, ti, mama.«
Mama: »Ne razumeš! Je bil kdo tu?« Tonček: »Da, jaz.«

Kakšna je razlika med dolgočasnim učiteljem in dolgočasno knjigo?
Knjigo lahko zapreš.

»Kateri čas je, če rečem – bolna sem?« učiteljica vpraša učence.
»Najlepši čas!« se oglasi Jure.